

varede meget længe, havde idetmindste paa mig gjort det bestemte Indtryk, at de grønlandse Forhold ere saaledes, at de trænge til en væsentlig Forandring, og jeg troer ogsaa, at Forhandlingerne maatte gjøre det samme Indtryk paa ethvert andet Medlem af Commissionen. Den Mand, der havde Forsædet i denne Commission, var den nuværende Directeur for Indenrigsministeriet, og, saavidt jeg har kunnet skønne, troer jeg ogsaa, at han deelte denne Anskuelse, som var den almindelige. Der er saaledes ingen Tvivl om, at det er en Sag, som det er vigtigt hurtigt at ordne. Det er vel ingen af de meest paa-trængende Sager; men den vedrører dog en ikke ringe Befolkning, og jeg vil derfor tillade mig indstændigen at anmode den ærede Indenrigsminister om at bidrage til, at denne Sag ordnes saa hurtigt som muligt.

Indenrigsministeren: Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Indenrigsministeriet med Fornøielse vil gjøre, hvad der kan findes tjenligt til gennem en Dampskibsart at bidrage til en Udvikling af Forholdene paa Island. Man maa naturligviis undersøge, paa hvilken Maade dette lader sig gjøre, og hvor store Bekostningerne ville blive, og dernæst maa man forene sig derom med Marineministeriet. Naar Planen er lagt maa man formode, at de fornødne Penge ville blive bevilgede fra Rigsdagens Side.

Hvad angaaer de nye Ravetter, der behøves til Kanonerne paa Færøerne, er det vel saa, at det ikke er af nogen militair Vigtighed at sætte de paa Thorshavn værende Kanoner istand til at kunne bruges; men ved enkelte Leiligheder, hvor Saluteringer skulle finde Sted, turde det dog være passende, at Kanonerne vare i en saadan Stand, at de kunde bruges. Det forstaaer sig, at det ikke vil være forbundet med nogen væsentlig Ulempe, om den forlangte Sum ikke bliver bevilget; men det synes dog paa den anden Side passende at anvende dette ubetydelige Beløb, for at man i paakommende Tilfælde kan bruge de Kanoner, som findes paa Standsen.

Hvad angaaer de grønlandse Forhold, skal jeg med Fornøielse, naar jeg faaer Leilighed dertil, gjøre mig bekendt med Sagen; men jeg

skal dog her gjøre den Bemærkning, at da Betænkningen i Midten af 1852 indkom fra den Commission, hvori den nuværende Directeur for Indenrigsministeriet havde Sæde, saa var allerede denne Mand, der forhen var Directeur for Indenrigsministeriets 1ste Departement, udraadt af sin Stilling og fungerede, som bekendt, en Tidlang som Cultusminister; han kunde derfor ikke længere besætte sig med den Sag. I den Tid han fungerede som Cultusminister, foregik der ikke Andet ved denne Sag, end at Directeuren for det islandse Departement fik den at gjennemgaae for derover at afgive sin Betænkning. Directeuren for det islandse Departement har i mange Maader en afvigende Mening fra den, som indeholdes i den fremkomne Betænkning fra den grønlandse Commission, ligesom der ogsaa, efter hvad der er mig sagt — thi jeg har selv ikke seet nogle Papirer derom — var en Uoverensstemmelse mellem Commissionens Medlemmer. Siden Commissionens Formand er traadt tilbage til Indenrigsministeriet og interimistisk fungerer som Directeur for det samlede Ministerium, har han ikke haft Leilighed til at gaae Sagen igennem. Sagen er ialtsaa ikke kommet til mig endnu, og jeg har saaledes ikke haft den mindste Leilighed til at besæftige mig dermed, selv om jeg fra andre vigtigere og nærliggende Forretninger havde haft Tid tilovers dertil. Man hører lovrigt, at det i den allerseneste Tid skal have vist sig, at der findes Metaller i Grønland, og der vil sandsynligviis indkomme Andragender fra Fremmede om at faae forøget Leilighed til at sikkre sig det Udbytte, som disse Metaller kunde give; navnlig vil man vel andrage paa en større Betyggelse end den, der hidtil har været tilstaaet, hvilket vil være nødvendigt; naar de Fremmede skulde ville bygge Huse. Naar Sagen kommer for, skal den fra min Side møde af den Opmærksomhed, som jeg efter Overveielse finder, at den behøver og fortjener.

M. Winther: Jeg kan ikke undlade at udtale min Glæde over, at det ærede Finantsudvalg har haft Opmærksomheden henvendt paa en Dampskibsforbindelse mellem Danmark og Island, og derved bidraget Sit til, at Færøerne kunne knyttes nærmere til det øvrige